

zpravodaj
JH88
05_08_18

pondělí 6. 8. 2018 – hlavní program

10:05 a 20:30 Jiráskovo divadlo 120'

Divadlo ANFAS Praha – **Evžen Oněgin**

14:15, 15:15 a 16:30 Sál Josefa Čapka 30'

JakKdo – ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř – **Asi jsme špatně odbočili**

19:45 a 23:00 Sál Josefa Čapka 40'

Divadlo Dagmar Karlovy Vary – **Prostory I. - Sokolov**

17:45, 19:15 a 21:00 Sokolovna 40'

ZDIVIDLA – LDO ZUŠ Edvarda Runda Ostrava – **Už brzy dozpívám**

17:30 a 19:30 Myšárna 25'

MajTO – ZUŠ Petra Ebena Žamberk – **Šťastný princ**

23:00 Myšárna 50'

Martin Hak – **Sedm synů**

pondělí 6. 8. 2018 – doprovodný program

10:00 sraz před divadlem 120'

„Hronovskými stopami bratří Čapků“ - vycházka s Hasanem Zahirovičem

10:00 – 15:00 knihovna E. Hostovského

Papírová dílnička – Teabag

15:00 park A. Jiráska 45'

Divadlo Hysterie – **Pohádky z kufru** (loutková pohádka pro děti)

17:00 knihovna E. Hostovského

Čapek **dramatik – přednáška** Hasaana Zahiroviče

17:00 Divadelní stan za Radnicí 45'

Divadlo Hysterie – **Kouzelnická show pro děti**

18:30 park A. Jiráska

koncert Gipsy Orka, Hronov (moderní romské skladby)

20:30 park A. Jiráska

koncert The Craic, PL, DE, CZ (irská hudba)

21:45 Divadelní stan za Radnicí 70'

LaPardon Praha – **Dámský krejčí** (komedie)

Theatre is a political animal

Je sobota, první den festivalu, šest večer, sedím na lavičce před vchodem do Sálu Josefa Čapka, neviděl jsem ještě ani program letošního Jiráskova Hronova, natož pak nějaké představení, když tu ke mně přistoupí neznámá divačka, kterou by v železářství rozhodně titulovali jako mladou paní. „Prosím vás, ten *Návrat nežádoucí*, víte o tom něco?“ ptá se. Podle názvu dešifruji zdroj a odpovídám, že to bude patrně o Emilu Františku Burianovi podle knihy jeho syna. „A nevíte, nebude to, doufám, politický?“ Kontruji: „A vy si dovedete představit inscenaci o EFB, aby nebyla politická?“ (A ostatně také byla!) „Protože já bych už dneska další politický divadlo nezvládla...“

Raději o její návštěvě Bravencové a Davidovy inscenace polemizuji, aby to s ní tedy nešvihlo, a poté se zájmem listuji programovým bulletinem, jaké nálože politického divadla se jí už takhle záhy mohlo dostat. Krom Frankové *Osmi statečných* a Sobkové *Gerty S.* toho ale program dne nesliboval politického mnoho. Jenže otázka nezněla, jestli je to tak správně, otázka zněla, jestli to náhodou není špatně.

Aristoteles ve své *Politice* definuje člověka jako zvíře politické, oplývající mocí slova (znaku) a schopností morální argumentace. To jsou, ne jistě náhodou, také zásadní vlastnosti divadla. V jistém ohledu je považuji ke vzniku divadla za podmínky *sine qua non*. Divadlo, jediný umělecký druh existující pouze v reálném čase a reálném prostoru, by bez této schopnosti zaniklo na úbytě. Je vytvářeno konkrétními lidmi, konkrétními politickými zvířaty, která hovoří a argumentují textem či znakem (jednají) tady a teď. Nelze si tedy divadlo jako nepolitický druh umění vůbec představit.

Jistě, budete argumentovat, že vznikají inscenace pro pobavení diváků, výdělek svých impresáriů, díla, která nevypráví o dnešku, či o politice nehovoří přímo nebo zdánlivě vůbec. Jenže nemýlíte se? Vždyť vznikla z potřeby cosi skrze něco nějak sdělit. A my diváci, politická zvířata, je vnímáme právě v aktuálním kontextu, v časoprostoru srpna 2018. Ostatně pohledem do programové nabídky letošního festivalu je každá inscenace ve správný čas na správném místě.

A tak je vlastně každé divadlo politické. A je to tak správně.

Esko nebyla sekta a byli jsme spolu moc rádi

Rozhovor s legendárním lektorem Milanem Schejbalem

Už dlouhou řadu let se o semináři S, familiérně nazývaném eSko, pouze mluví. Dodnes však na Hronov jezdí jeho frekventanti a s nostalgií v hlase vzpomínají, jaké to tenkrát bylo. ESko mimo jiné přineslo Hronovu Palermo, eSko zorganizovalo v ulicích města mafiánskou svatbu, eSko mělo nejnavštěvenější předváděčku v parku a eSko byl seminář, který trval dvacet čtyři hodin denně. Byl to také předchůdce Kurzu praktické režie (KOPRu). Jeho frekventanty dnes můžete vidět na televizních obrazovkách, profesionálních scénách stejně jako v advokátních kancelářích, ZUŠkách či továrnách. O legendárním semináři jsme mluvili s jeho neméně legendárním lektorem Milanem Schejbalem.

Jak vlastně legendární seminář S vznikl? Pamatuješ si rok?

Do revoluce existoval na Jiráskově Hronově pouze Klub mladých divadelníků. Ten vedl například Mirek Krobot, Karel Kříž či Jirka Frehár. Tenkrát se hrála maximálně dvě představení denně a my jsme o nich diskutovali. V Dřevíči. V té době už jsem jezdil do porot ve Středočeském kraji a čas od času dělal lektora. Po revoluci se pak Milan Strotzer stal ústředním metodikem JH a celý festival proměnil. Z přehlídky se stala žatva a vznikla řada seminářů, které do té doby pochopitelně neexistovaly. Tenkrát oslovil také mě. Milan vždycky dbal na to, aby semináře měly smysl a řešily v první řadě to, co amatérské divadlo pálilo. V tom byl docela frajer. Proto mě poprosil, abych vedl seminář S. "S" jako Situace.

Utkvěl ti nějaký ročník v paměti?

Bez legrace – utkvělo mi v paměti velmi mnoho ročníků a moc rád na ně vzpomínám. Pochopitelně si vzpomínám například na rok, kdy mě na Hororu Kateřina Baranowská vplétala do kola, ale úplně nejvíc se mě emocionálně dotknul jeden z posledních ročníků. Bylo to rok, kdy jsme na malém sále Jiráskova divadla dělali Dívčí válku. Měl jsem pocit, že se v tom jediném roce zúročila a sečetla všechna předchozí léta. Většina lidí byla v eSku již několikrát. Bylo to moc pěkné. Za týden jsme udělali hrozně hezký kus práce. Najednou jsme byli všichni rádi spolu. To platilo samozřejmě i předtím, ale tehdy vznikla během jednoho týdne hrozně hezká inscenace.

Kolik let se Seminář "S" konal?

Nikdy jsem to nepočítal, ale myslím, že dvanáct ročníků se konalo určitě. Od revoluce do doby, než vznikl KOPR. Cílem bylo vytvořit dlouhodobou vzdělávací akci. A pak vždy, když doběhl KOPR, se konal další seminář "S".

Seminář "S" tedy skončil, protože začal KOPR.

Byl tím přerušen. KOPR je lepší v tom, že jde o kontinuální vzdělávání. Trvá čtyři až pět let a frekventanti se setkávají dvakrát do roka. Pokud vím, další běh by měl zřejmě začít už letos. A bude to můj poslední KOPR.

Míval jsi asistentku Denisu Novou. Víš o ní něco?

Občas se s Deniskou potkáváme. Stále pomáhá v Radaru. Je šťastně vdaná a má dítě. A je pořád úplně stejná.

Svého času se mluvilo o tom, že je seminář S uzavřenou sektou. Jakým způsobem jste vybírali frekventanty pro jednotlivé ročníky?

Vždycky, když se něco daří, objeví se podobné řeči. To k divadlu patří a nikdo to nezmění. Nikdy to žádná sekta nebyla a každý rozumný člověk to ví. Byli jsme spolu rádi a trávili jsme spolu čas i mimo výuku. Možná nám to někdo záviděl. Do eSka se hlásila každý rok spousta lidí a muselo docházet k výběru. Začalo se tedy mluvit o elitě, možná proto, že se tam nedostal každý, kdo se přihlásil. Vždycky, když přišly přihlášky, tak jsme si s Milanem dali schůzku a vybírali tak, aby zůstalo silné jádro a kontinuita z předchozích ročníků. Vždy to však bylo půl na půl s úplně novými frekventanty.

Prošla tímto seminářem nějaká známá jména? Znáš osudy svých bývalých svěřenců?

Jistě. Mám radost, když je potkávám na různých přehlídkách, akcích nebo i ve svých inscenacích. ESkem prošla řada známých lidí. Například Martin Písařík je poměrně známé jméno. Nebo Honza Šotkovský. Ten se navíc v eSku seznámil se svojí ženou. V eSku byli například také Lucie Pernetová, Anička Fixová, Roman Štabrňák, Michal Isteník nebo Vítek Herzina.

Ti všichni se dnes divadlem úspěšně živí. Svědčilo to mimo jiného o tom, že kvalitní studenti na uměleckých školách se nespokojili jenom s výukou ve škole a přijeli se něco naučit i na Hronov. Ti normální věděli, že se od amatérů naučí stejně jako ve škole.

**Frekventanti často mávali modrým kusem látky.
K čemu tenhle rituál sloužil?**

Proč byl modrý nevím. Ale červený jsem nechtěl. Došlo k tomu proto, že na začátku kurzu byli všichni strašně vtipní. Vytahovali se před ostatními. Zvlášť ti zkušenější před těmi novými. Chtěli být vtipní za každou cenu a upoutat tak pozornost všech. A tím se samozřejmě ztratila spousta času. Navíc mnoho vtipů připadalo vtipných pouze autorům. V takovém případě jsem je vyzval, aby si vzali modrou vlajku a zamávali si. Jako sestra Bémová na sokolském sletu, která ukazovala ostatním praporkem, kudy mají chodit. To mě inspirovalo. Když si tedy frekventanti vzali modrou vlajku a zamávali, upozornili na skutečnost, že jsou vtipní. Aby se ostatní smáli. Ušetřila se tak spousta času.

Dojde někdy k obnovení semináře "S"?

Nevím, není to na mně. Podle mě by k tomu mohlo dojít, až skončí další KOPR. Jak už jsem říkal, bude můj poslední. Budu rád, když se během těch čtyř let najde někdo, kdo po mě Kurz praktické režie převeze.

Přinášel seminář něco i tobě?

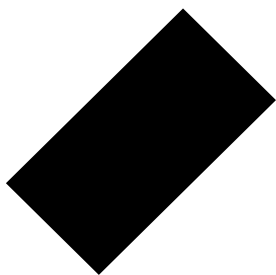
No jasně! Od frekventantů jsem se dozvěděl spoustu věcí. Divadelní svět se vaří ve vlastní šťávě a v každém profesionálním divadle hrozí ponorková nemoc. Ten provoz je neúprosný a trochu chybí kontakt s normálním světem. V tomto směru jsem na Hronově vždycky hodně získal. Třeba informace o tom, co si myslí mladá generace o světě kolem nás a o divadle. Naprosto zásadní informace. A taky jsem se občas od nápadů seminaristů inspiroval.

Těšíš se na letošní abiturientský večírek?

Jsem zvědavý, kolik přijde lidí, a těším se, že je uvidím.

Honza Švácha

Co pro nás znamená hrdina

Rozhovor s Rámusem, se Zdenou Vašíčkovou v čele

Z vašich dosavadních inscenací je Vox populi nejpoetičtější...

Já si nemyslím, že je to politické, je to občansky znepokojivé.

Jak představení vznikalo? A vůbec, jak vznikají vaše autorské projekty?

Říkáme si obvykle věci, které nás štvou a které nás těší. O tom, co nás štvě, se hraje líp.

Nejtěžší je vždycky hledání tématu. Není to o Kajínkovi – to padlo jen jako příklad. Je to o hodnotách.

Vždycky to vzniká v kolektivu.

Víme, kde je taková ta studna, a tam jdeme s batůžkami na nápady a nabereme si je.

Jsou to kávičky, čajíček, pomazánčičky.

Kecáme, kecáme, a já s snažím to nějak shrabovat, zapisovat, prosejpat. Třeba po třech takových povídáních řeknu: mně by se zdálo, že by to mohlo být o tomhle...

A pak jsou další tři povídání a začnou vznikat první scény.

U tohoto jsme si konkrétně řekli, že jako protipól obrazu na konci musíme stavět nějaké hodnoty, které jsou pro nás důležité.

Hrdiny. Bavili jsme se o tom, kdo je vůbec pro koho hrdina. Co je hrdinské, co pro nás znamená hrdina. A to se zrovna dělo v době, kdy propouštěli z vězení tohoto pána a bylo to hrozně medializované a nás to hrozně rozčilovalo.

Říkala jsem si: tolik zajímavých a důležitějších věcí se děje a je o nich jen zmínka, a tohle propouštění Kajínka jelo týden, nebo měsíc.

Štve mě, že se lidé, davy dají zmanipulovat médii.

Přišlo nám zajímavé hledat, kdo jsou lidé, kteří tam nakonec přijdou, a čekají na něj, nechávají si ho podepsat, koupí si to tričko. A s hrůzou jsme zjistili, že jsou to ti samí, kteří třeba zachránějí tonoucího a obětují se za svoje spolužáky. Že právě tihle, i když

ne všichni, pojedou do Prahy na to odhalení. A to nás na tom strašně děsí. Ale asi jsme to nakonec neodkázali dostatečně radikálně říct.

Jak to vzniká technicky? Škála loutek a předmětů, se kterými pracujete, je velmi široká.

Snažíme se přijít na to, jak to bude pro diváky nejčitelnější.

A jak to dokážeme udělat.

Třeba jsme se strašně dlouho bavili o tom, jak bude vypadat ta socha, aby to bylo ono. A vymýšleli jsme různé šílené nápady, jako Kajínek na koni svatého Václava a podobně.

Když jsme pak přišli na to, že na Václaváku budou lidi jako figurky z Člověče nezlob se, tak jsme si řekli, že ten „hrdina“ bude jako jeden z davu, stejná figurka, ale naddimenzovaná.

A Jarmilka geniálně vymyslela, že škrtneme Václava viditelně tou červenou barvou.

To jste mi nahráli, zeptám se ještě na zvukovou a hudební stránku, kterou má na starosti právě Jarmilka (Parčiová).

Letos to bylo obzvlášť zajímavé, protože na premiéře to bylo ještě bez Jarmilky a bez muziky. Byla tam jen nějaká reprodukováná hudba.

Pak přišel červen, kdy se řeklo, že by bylo fajn tam mít hudbu. Tak mi to zahráli... a přitom vznikala ta hudba. A najednou tam byla.

Jedna část hudby vznikala dokonce večer před představením.

I některé scény se na základě té hudby měnily do rytmu.

Je strašně skvělé, že tam ta hudba je. Už si to bez ní nedovedu představit.

Jana Soprová

Recenze

Rámus pod hladinou hluku!

Multigenerační divadelnický gang Rámus, tvořený členy rodin Vašíčkových, Lukášů, Truhlářů a dalších přidružených entit, se za léta tvůrčí činnosti stal hronovským evergreenem a jedním z mála aktivních světloňů evoluce české tradiční loutkařiny. To ovšem neznamená, že by se mu mělo nekriticky poklonovat za jakýkoli projev jeho tvůrčí aktivity. Někdejší zásluhy totiž nesmí být permanentkou do ráje, ani zárukou soutěžního zdaru. Je na čase vyslovit se k důvodům, pro něž je letošní účast Rámusu v oficiálním hronovském programu značně diskutabilní.

Inscenaci Vox Populi, jež na letošní ročník Jiráskova Hronova pronikla na základě doporučení z Loutkářské Chrudimi, lze žánrově definovat jako moralistní anekdotu. V jejím kritickém fokusu je zuřivě tepána česká malost, kolektivní zbabělost, inklinace národa k pochybným modlám, či naše neschopnost vyhradit si čas na skutečně důležité věci. Děj inscenace je přitom symbolicky rámován hned několika různými způsoby – přípravou všelidové slavnosti na Václavském náměstí, typicky domácí přiboudlou variantou Běhu Terryho Foxe či chcete-li Forresta Gumpa, zde lakonicky nazývanou Běh cti a divácky velmi vděčnou parodií na televizní zpravodajství.

Cyklicky se opakující triáda jednotčících motivů bohužel trpí nejen velmi vágní vzájemnou komunikací, ale i jejich rutinní realizací v prostoru a čase. Evidentními jistotami souboru je sice i nadále řemeslná zručnost, prověřená léty, i živelná spontaneita zejména jeho nejmladších členů, zjevná formální pozitiva však tentokrát nejsou použita k dalšímu posouvání vlastních hranic, ale jen k dalšímu sériovému výrobku Made in Rámus.

V případě Vox Populi je navíc citelně znát absence variované literární předlohy, která byla souboru velmi nápomocná v jeho předchozích inscenačních pokusech. Bez podpory Rámus intenzivně tápe,

Vox populi

Já jsem se teda bavit,
ale bylo to jako hudba
puštěná na náhodný
výběr. Jestli to lidi ne-
pochopili, tak si toho
Kajínka na Václaváku
zaslouží.

Martin, Hradec Králové

Rámus trefil hřebíček na hlavičku. Pěkný obrázek o hrdinech dnešní doby – těch skutečných i těch, které stavíme na piedestal. Jo a netušila jsem, že vaření bramborové kaše může být takové drama.

Zuzana, Brno

Střípky jsem si odnesl, zbytek pro mne zůstal někde na jevišti.

Michal, Praha

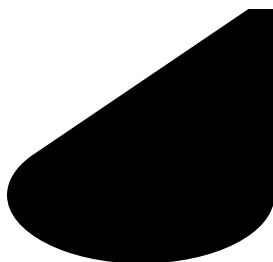
plakát
manipulace
našedoba
ForrestGump
politika
Češi
smutno
pívo
dusno

a to především dramaturgicky. Stokrát se může hýřit přehrlí výrazových prostředků, různorodých, kreativně rozpohybovaných objektů i dějových zastavení, pokud ale chybí koncentrace na téma a jeho jasnou audiovizuální artikulaci, z frenetické jevištní akce se rychle stává sled sice povrchně atraktivních, ve výsledku však nudících výjevů. Naděje v pozitivní zvrát pak definitivně umře spolu s explicitní pointou, která je banální, přisprostlá a zoufale neaktuální.

Samostatný odstavec si pak zaslouží živý hudební doprovod inscenace, v podání Jarmily Parčiové. Vysokou úroveň umělecké zdatnosti i hektické nasazení sice nehodlám sympatické multiinstrumentalistce nikterak upírat, její schopnost napojit se na inscenační strukturu však ano. Hudební složka se totiž zcela jasně prosazovala na úkor jevištní akce, a to je pochybení, jež možná lze prominout školákovi, nikoli však mistrům.

Můžeme teď společně všichni dumat nad tím, nakolik je doporučení inkriminované inscenace z Loutkářské Chrudimi důsledkem slabšího roku, či dokonce krize českého amatérského loutkářství. Příště bych ale raději preferoval nadšený, leč nedokonalý debut, nad formálně vytříbenou, vnitřně však unavenou rutinou. Děkuji za pozornost.

Petr KlariN Klár

Historie má mezníky, kde se to mohlo zvrhnout

Rozhovor s hercem a režisérem inscenace Všichni jsme herci... aneb Co by kdyby Petrem Matouškem

Mezi krajskou přehlídkou v Rakovníku a Piknikem Volyně jste v inscenaci provedli celkem znatelné a viditelné úpravy...

Ano, přidali jsme po první, nejdelší části trilogie pauzu. Měnili jsme i některé scény, protože jsme dali na připomínky lektorů, a hlavně Milana Schejbala, kterému věřím.

A sáhli jste do inscenace i mezi Volyní a Jiráskovým Hronovem?

Už ne, nebyl na to čas a kapacita.

Patříš k těm režisérům, kteří se po přehlídkách snaží upravit či dozkoušet inscenaci podle připomínek lektorů?

Někdy ano, dám na ně. Ale stejně už to v jistém okamžiku není možné, protože inscenace už je ohraná, zafixovaná.

Jak jsi román Herci, který je předlohou inscenace, objevil?

Celé to byla vlastně náhoda. Koupil jsem si ho asi před šesti lety, zaujal mě námětem a hned jsem přemýšlel, jak na něj. Baví mě i alternativní historie, zajímá mě, co by se stalo, kdyby...

Čím tě uchvacuje?

Historie je tak spleť, že nabízí tyhle zajímavé úvahy. Je to směs událostí, rozhodnutí, často neovlivnitelných. Ale má mezníky, kde se to mohlo zvrhnout. Co kdybychom se například v roce 1938 bránili? Fascinující. Je to v podstatě sci-fi a já mám sci-fi hrozně rád.

Věkově jste dobu hnusných 50. let, o které hrajete, nemohli zažít. Udělali jste si v rámci přípravy třeba přednášku o poválečné historii Československa?

To jsme nedělali, ale mnoho lidí, kteří v tom hrají, se o historii zajímají. Třeba představitel Václava Sládka Radek Kotlaba je historik a dějepisář.

V posledním roce se Divadýlko na dlani profiluje jako divadlo historie. Nastudovali jste legionářský Zborov a Všichni jsme herci...aneb Co by kdyby. Kam směřujete teď, jaké máte plány?

Před necelými dvěma měsíci jsme měli premiéru muzikálu Mušketýři, která má podtitul Co už Dumas nenapsal. Vystupují v něm i postavy Valdštejna nebo Cyrana z Bergeracu. Je to také takové hraní na to, co by kdyby.

A další plány?

Teď mám v pácu Maryšu. Ale ne klasickou, bude se to jmenovat Vávra. K tomu se váže příběh z Kurzu praktické režie, kde jsme Maryšu četli a dostali jsme za úkol obhájit nějakou postavu. My s klukama jsme si vybrali Vávru. Myslím si, že Vávra nemusel být ten, který první ženu utrápil k smrti. Třeba ho semlelo soukolí, které roztočili zlí jazykové. Na nikom nenechají nit suchou. A navíc ta Maryša může být hodně velká manipulativní potvora. Teď o tom hodně přemýšlím.

Martin Rumler

stejný pěkný
smetáci herci
dystopie svine
historie
dlouhý nuda
bravo kariéristi
šikovný

Recenze

Kulisy se mění, herci zůstávají

Námětem inscenace *Všichni jsme herci...* aneb *Co by kdyby* mladoboleslavského Divadýlka na dlani je pohrávání si s alternativní historií a nahlížení událostí, které provázejí zkoušení Goethova Fausta v jednom nejmenovaném pražském divadle ve třech různých dějinných alternativách 50. let 20. století. Zatímco první polovina referuje o situaci v komunistickém Československu na pozadí skutečných událostí, v druhé polovině už máme co dělat s dvěma „historickými kdyby“: jednak s i po válce trvajícím Protektorem Čechy a Morava, jednak s obdobím poválečného demokratického Československa s prezidentem Janem Masarykem.

Pokaždé jsme svědky podobných politických čachrů a žabomyších sporů, které komplikují samotné zkoušení Fausta. A vždy se tu konfrontuje motiv kolaborantství či přísluhování a osobního hrdinství a přátelství. Jednotlivé postavy si ve všech variantách zachovávají své lidské, profesní a politické postoje, které jim v závislosti na daném režimu ztěžují svobodně dýchat a hrát, nebo umožňují oportunisticky společenskou situaci využít. Pointou, jistě záměrně ironickou, ale vlastně jen anekdotickou, ostatně je, že za každého režimu ředitelem divadla je, nebo se jím nakonec stane jeden a ten samý zneuznaný a špatný herec. Důležitým průvodním jevem ale také je, že žádná z těchto dějinných variant nebrání hercům divadla scházet se v divadelním klubu, bavit se, pít alkohol, pomlouvat ostatní kolegy, podvádět své partnery, nenávidět se a milovat zároveň. Kulisy se mění, herci zůstávají. Takto jednoduše by se také dal námět této inscenace verbalizovat.

Mohlo by se zdát, že i/právě s ohledem na anekdotickou pointu je taková látka přeci jen příliš útlá na rozměr více než dvouhodinového představení. Tím, co takový výběr námětu obhajuje, a možná byl i jeho důvodem, je režijně-herecké řešení.

Soubor *Divadýlka na dlani* se svým principálem a režisérem Petrem Matouškem, který podle novely *Herci* Václava Holance text napsal a zároveň se obsadil

Všichni jsme herci

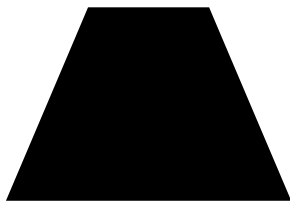
O čem to bylo? Proč? Co bylo důležité a co naopak důležité nebylo? Ve spoustě věcí jsem se špatně orientoval a říkal si, o čem to vlastně je. Nemělo to rytmus.

Michal, Jihlava

do jedné z hlavních rolí, ono – jinými slovy řečeno – „psi štěkají, karavana táhne dál“ nedemonstruje naštěstí schematicky. Zdatně napsaná adaptace vyjevuje to, o čem se hraje, prostřednictvím hemžení herců v divadelním klubu, kde se komentuje a řeší to, o čem se rozhoduje v kanceláři ředitele. Jakoby odpozorované situace a odposlouchané dialogy z divadelního prostředí, které jsou vlastně jen komentáři dějů, které se odehrávají kdesi jinde – tam, kde krácejí velké dějiny, nabízejí tak mnoho vtipných a divácky vděčných okamžiků. Mnoho z nich se také leckde v inscenaci daří herecky využít. Je vidět, že herci hrají o hercích a jsou shovívaví a krutí ke svým fiktivním kolegům zároveň.

Zvládnutí takového typu dialogu vyžaduje ovšem přesnou souhru, a schopnost trefně pointovat. To je zároveň předností a slabinou této inscenace. Oproti uvedení na *Divadelním Pikniku Volyně*, kde jsem se velmi těšil právě z takové souhry a z toho, s jakou jemností (skuteční) herci dokázali jednotlivé mikrosituace slovně pointovat, hronovská odpolední repríza byla ke své škodě o tento základní prvek, především v první polovině, bohužel ochuzena. Potenciálně komické či tragické střety jednotlivých členů (fiktivního) souboru neměly potřebnou razanci a místy – snad jen z pochopitelné nervozity – dialog, který má jako každodenní pouze vypadat, působil dojmem nejisté slovní improvizace. Druhá polovina byla v tomto ohledu sevřenější a jistější a znovu prokázala kvalitu mladoboleslavského souboru. Tou se totiž zdá schopnost herecky přesvědčivě charakterizovat své postavy, vetknout jim na jevišti život a vytvořit dojem, že se nahlížíme do skutečného zákulisí, a tím přebít poněkud anekdotický námět.

Štěpán Pácl

Babička je pro nás archetyp

Rozhovor s režisérkou Annou Klimešovou a dramaturgem Borisem Jedinákem

Na co nechcete zapomenout?

Boris: Nabízí se spousta věcí, které vyzní jako klišé, ale v něčem právě o tom naše představení je. Bojím se toho, že zapomenu, kým jsem. Stav, kdy se člověk probudí a má totálně vymazanou veškerou paměť. Nemůže přijít na své jméno. Identita – tedy to, čemu se říká „já“, na tu bych nechtěl zapomenout.

Anna: Ono to vlastně celé vzniklo z představy strachu, že jednou vyjdeš před barák, a najednou nevíš, kam se vrátit. A když se potom snažíš vrátit, dokážeš říct jen, že chceš domů. To je velká noční můra. A pak člověk nechce zapomenout třeba momenty, které ani nemusí být dramatické. Může se jednat jen o atmosféru, pocit z nějakého zážitku, vůni, obraz.

Boris: To bylo cvičení, které jsme s herci dělali během zkoušení, že jsme si v kolečku říkali, na co nechceme zapomenout. Nejkrásnější věc, která tam zazněla, byla myslím od Káti Cisařové – ta řekla, že nechce zapomenout na ruce své mámy. To mi přišlo moc hezké.

Anna: Také ty chvíle, když jsi byl malý a babička ti zpívala ukolébavku, to byl blažený pocit. Zpívala mi Nezacházej slunce.

Co si pamatuješ ty v souvislosti se svojí babičkou, Borisí?

Boris: My jsme s babičkou hodně vařili. Na to nechci zapomenout. Knedlíky. Bramborové. Ten krásný pocit, že pořád ujídáš těsto, všechno máš zaprasené, ale ona se nezlobí, protože to k té sobotě, kdy tě hlídá, patří. Babička v naší inscenaci je archetyp, vstupní brána do paměti jako takové. Vycházeli jsme sice z našich konkrétních babiček, ale myslím, že za postavou babičky by mohla stát jakákoli jiná osoba. Spíše zprostředkovává vztah tebe samého s pamětí a se stářím jako takovým. Tím, že to hrají mladí herci, snažili jsme se najít dialog mezi stářím, mládím a pamětí.

Kdy jste se rozhodli věnovat tématu paměti a jak posléze vznikl text?

Boris: To si pamatuju dobře. Ve třetáku na DAMU jsme stáli před tím, že by každý z nás měl mít nějaký projekt, kterým své bakalářské studium ukončí. Anička za mnou přišla s několika tématy, ze kterých jsme vybrali nakonec paměť. Potom se to ještě cizelovalo a konceptů bylo opravdu hodně. To, že je to celé o paměti traktované skrze postavu archetypální babičky, bylo až posledním krokem, než jsme šli za herci. Objevovaly se například varianty paměťových her s diváky – uvažovali

jsem o jiných divadelních jazycích. Text se následně vyvíjel ve spolupráci s herci, kdy jsme se jich ptali na vzpomínky a na to, co nechtějí zapomenout, což byla hodně zásadní část. Druhou linku při vzniku textu zařídila Anička, která navštěvovala své babičky a tahala z nich vzpomínky. Ty se nakonec ukázaly být společné pro nás všechny, celou generaci. Každý si pamatuje něco z lesa, z tělocviku...

Anna: Univerzální vzpomínky. Naším cílem bylo, aby si divák „zažil“ svou paměť. Nešlo nám o to konkrétně něco vyprávět, protože paměť je sama o sobě hodně fragmentární. Spíš jsme chtěli divákovi otevřít prostor, ve kterém by si sám mohl vybavovat své vzpomínky.

Boris: Určitě jsme nešli za herci s hotovým textem, vznikal prakticky až do generálky.

Anna: Měli jsme určené tematické linie. Věděli jsme, že tam mají být jejich osobní vzpomínky. Vybrali jsme jednoduché, konkrétní jako tělocvik, les, ples a moře, které nějakým způsobem vycházely od mé babičky. Ona byla tím, od koho se celé téma odráželo na začátku. Tehdy jsem si všimla, že nějak víc zapomíná, v tu chvíli se mě téma začalo víc osobně dotýkat. Další linií byla psychologická stránka paměti. Zkoumali jsme mechanismy, jak ji člověk může uchovávat.

Dá se říct, že vaším tématem je zachycení prchavého okamžiku?

Anna: Myslím, že jo. To je něco, co mě zajímá. A u Zápisků (*Zápisky z volných chvil, inscenace v DISKU – pozn. redakce*) to bylo ještě podpořené tím, že jsem pociťovala absenci takových zážitků, absenci volného času, ve kterém takové okamžiky vznikají. Obecně tihnu spíš k nedramatickým kontemplativním tématům, než že bych dokázala přemýšlet v dramatických situacích.

Boris: Určitě s Aničkou nesouhlasím, že nepřemýšlí v dramatických situacích (smích). Myslím, že je to něčím dar divadla – toho, které nás zajímá. Spíše než pojmenovávat a navádět diváka k významu, snažíme se mu dát ten luxus, že si může prožít sám spojení s vlastní pamětí a zkušeností. Zajímá nás, jak dílo otevřít, aby se v něm mohl každý svobodně pohybovat.

Vít Malota

lednice
vzpomínky
super úžasný
perfektní
nostalgie
fajn dojemné
Barunka krásné
sátek

Recenze

Babičkám sláva!

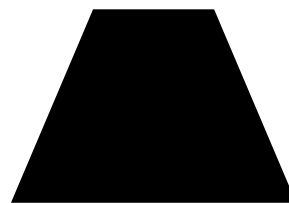
Začněme osobně: pro inscenaci *Barunka is leaving*, již program Jiráskova Hronova v neděli obohatil absolventský ročník Katedry alternativního a loutkového divadla z pražské DAMU, jsem v podstatě ideálním divákem. Dlouholeté soužití s babičkou Marií totiž výrazně ovlivnilo moje životní směřování, a tak již interaktivní vstup do tenat divadelního sálu Josefa Čapka ve mně spustil lavinu vzpomínek i pozitivních emocí. Šťastně zvolená stylizace je jedním z dlouhé řady pozitiv projektu, jenž nenásilně tematizuje úlohu paměti v životě lidském – vždyť obraz babičky si v hlavě uchovává většina z nás, a tato společná emocionální vazba se okamžitě stává spouštěčem intimní sounáležitosti mezi diváky i herci.

Záměrně rozvolněná inscenační struktura ne náhodou koketuje s výrazovou rétorikou snu - dominantním aspektem zde není děj, ale atmosféra, fantazie, a volné řetězení asociací. Zjevně kolektivní autorská kompozice, v níž prim hraje příkladně bezkonfliktní vespolná jevištní souhra, kde není podřadných úloh, ani nežádoucího upozorňování na sebe sama, umožňuje režisérce inscenace Anně Klimešové pečlivě budovat sérii rozverně hravých, vzájemně spolu komunikujících scénických výstupů, z nichž společné zastřešující téma vyvstává postupně, jakoby náhodou, ale s o to větší přesvědčivostí.

Magicky reálná fantaskní smršť využívá rovněž principu společně sdílené kolektivní paměti, jenž spolehlivě vyvolává reminiscence na školní vzdělávání, první lásky, či v dětství oblíbené společenské hry. Inscenace tak volně navazuje na ideový a estetický odkaz Federica Felliniho, Giuseppe Tornatoreho, Juraje Jakubiska a dalších proslulých nostalgiků, z divadelních spřízněnců mi na mysli vytanuly především klasické inscenace Jiřího Havelky 1203, aneb už mi není smutno a Velmi společenské tance.

Barunka is leaving

Rozkošně nápaditá úvaha nad pomíjivostí lidství. Líbí se mi, že takové existenciální téma nepojali s ruskou tísní, ale s hravým nadhledem

Jirka, Brno

Silné pro mě byly obrazy vzpomínek z dospívání, ty své jsem úspěšně vytěsnil a teď po představení mě děsí, že se mi ve stáří ještě vrátí.

Pavel, Brno

Všechny smysly byly zasaženy. A zapadlé vzpomínky znovu ožily.

Michal, Praha

Režisérčino vidění světa rozhodně nijak netenduje k lacinému sentimentu – vzpomínání je zde traktováno jako naprosto nezbytná součást lidské integrity, a jako takové nemá vůbec nic společného s usazeným kýčem či jinou kulisou k žehlení.

Ústřední témata inscenace velmi dobře podporují i scénické a kostýmní kreace Kláry Flekové a Mikoláše Zíky – v různorodém mobiliáři si střípek vlastní vzpomínky nalezl snad každý z přítomných, oděvy herců a hereček pak přesně charakterizují jednotlivé postavy a zdařile podtrhují herecké typy.

Suma sumárum je *Barunka is leaving* velmi dobře zvolenou programovou akvizicí letošního Jiráskova Hronova. A to nejen pro svou nespornou vizuální atraktivitu a originálnost, v domácím kontextu nepříliš často zpracovávané téma. Na mnoha úrovních funguje jako vítaný inspirační zdroj či dokonce výukový materiál. Je totiž komplexní praktickou lekcí mj. z ansámblového herectví, kolektivní autorské tvorby práce s maskou, a v neposlední řadě i účinné, intenzivní, přesto však naprosto nevlezlé interaktivity.

I přes místy poněkud příliš kontemplativní tempo-rytmus, který spatřuji jako jedinou vážnější výtku k inscenaci, jde o divadelní pop velmi vysokých kvalit. Děkujeme, nezapomeneme!

Petr KlariN Klár

Na co myslet, z čeho brát a na co nezapomenout

Seminář V jako VÝTVARNÁ SLOŽKA DIVADLA (lektorka Kateřina Baranowska)

Charakteristika semináře V jako Výtvarná složka divadla je krátká a úderná. „Zkoumání vizuální složky divadla, její úkol, možnosti a úskalí. Zabývat se budeme scénografií i kostýmem – teoreticky i prakticky – jakou roli v inscenaci hrají, jakými způsoby o nich lze přemýšlet. Výtvarný talent nebo zaměření nejsou podmínkou – ale pracovní oděv a ochota přiložit ruku k dílu ano,“ píše se o něm. Vede ho Kateřina Baranowska, scénografka a kostýmní výtvarnice, příležitostně i režisérka, absolventka KALD DAMU.

Ale jak zkoumat vizuální složku divadla? A co to vlastně znamená a obnáší? Je to také tak krátké a úderné jako ona charakteristika?

To, co by seminaristům chtěla jejich lektorka sdělit, případně je naučit (pokud to vůbec jde), shrnuje Kateřina Baranowska takto: „Z čeho se scénografie skládá, na co při ní myslet, z čeho brát a na co nezapomenout.“

Základem a materiálem, ze kterého práce v semináři vychází, je Macbeth Williama Shakespeara. Hra zvaná prokletá, též hra, jejíž název někteří divadelníci z pověřivosti nevyslovují a raději říkají Ta hra.

Po prvním dnu, kdy se lektorka bavila se seminaristy o Macbethovi, se Kateřina Baranowska pustila na opravdu tenký led – frekventanti dostali domácí úkol. Donést věc či věci, které podle nich nějak mohou souviset s tématem Macbetha a jejich vztahem k této tragédii. Dávat na Jiráskově Hronově domácí úkoly se na první pohled jeví jako poněkud naivní. Kdo si na úkol vzpomene? Kdo naopak zadání nesplní? A přijdou všichni? Jakou výmluvu, proč úkol nesplnili, budou mít?

Přišli, přinesli a každý něco jiného a zároveň zajímavého. „Bylo mi jedno, jestli něco koupí, vytáhnou z batohu

nebo odcizí v hospodě,“ říká Kateřina Baranowska, která měla hlavně radost z toho, že opravdu každý z tuctu seminaristů úkol splnil. „Bylo to navíc často originální a zajímavé,“ pochvaluje si.

Cvičení v semináři mají za cíl mimo jiné ukázat, jak lidé o scénografii přemýšlejí a jak a zda umějí nabídnout koncepci, která akcentuje téma inscenace. Předcházelo tomu rozbor toho, jaké téma vlastně chtěl Shakespeare sdělit, jak se dá režijně a dramaturgicky uchopit. „Scénograf by měl vědět, co obnáší práce režiséra a dramaturga, aby jim v práci pomohl,“ říká Kateřina Baranowska. Na dílčích cvičeních si seminaristé vyzkoušejí práci se sdělnou hodnotou použitých materiálů, tvarů a barev.

V semináři má Kateřina 12 účastníků, dva muže a 10 děvčat. „Na Hronově si vybírám hlavně výtvarné semináře. Na činoherní nebo pohybové v srpnových vedrech prostě nemám,“ popisuje svoji volbu Petr z Turnova. „Na činoherní workshopy samozřejmě chodím, ale posledních 10 let už opravdu ne v létě,“ říká.

A hned popíše i to, co ho za pouhé dva dny při práci zaujalo. „Zajímavá část byla ta, kdy nám Káťa ukázala, že scénografie se dá vytvářet i pomocí postav, nejen kulís,“ popisuje Petr cvičení, kdy trojice vytvářely mizanscény (jednoduše řečeno prostorově pohybové kompozice hereckých akcí) a Kateřina Baranowska na změnách postavení herců v prostoru ukazovala, jak se změny významu či vztahy mezi postavami, i celý prostor. „Chtěla jsem ukázat důležitost řešení mizanscény, protože scénograf musí režisérovi práci s prostorem umožnit, a naopak mu ji nesmí znemožnit,“ vysvětluje scénografka.

V semináři by mělo i dojít i ke konfrontaci představ seminaristů s prací profesionálních scénografů a režisérů. Kateřina má připraveno několik ukázek inscenací Macbetha, na které se společně podívají. „Měli by hlavně pozorovat, jak scénografie ovlivňuje distribuci tématu,“ říká.

Přejme Věčkařům skvělý seminář a divadelníkům co nejvíce chytrých a poučených scénografů. A možná že práce lektorky s dvanáctkou mužů a žen nějaké takové amatérskému divadlu přinese.

Martin Rumler

Jde především o hlas

Seminář HD jako HLAS A INTERPRETACE V HUDEBNÍM DIVADLE (lektor Ján Hyža)

V anotaci na seminář HD (Hlas a interpretace v hudebním divadle) se píše: "Zpěv a práce s hlasem jsou jedním ze základních výrazových prostředků nejen muzikálového herce, ale i herce v jakémkoli typu divadla." Poprosil jsem tedy lektora tohoto semináře Jána Hyžu o to, aby mi vysvětlil, jakým způsobem budou na hodinách seminaristé pracovat.

"V našem semináři jde především o hlas. O zpěv. O použití zpěvu v divadle. V současné době se věnujeme především hlasové technice. Tomu, jak správně pracovat s hlasem," vysvětluje Ján Hyža a na další otázku, zda jde především o hlasový výcvik a zda učí frekventanty zpívat, odpovídá, že velmi zjednodušeně by se to tak dalo říci. "Mnozí moji frekventanti už zpívat pochopitelně umějí, a tak spíše dolaďujeme chyby, zkoušíme, jaké to je zpívat mnohohlasně. Doufám, že se dostaneme k tomu, že se na problematiku hudby podíváme i z divadelního hlediska," říká lektor.

Zajímalo mě, zda výsledkem snahy seminaristů bude nějaké představení. Dozvěděl jsem se, že lektor pro svoje studenty vybral skladby z muzikálů i mimo ně. "Pokud se nám to podaří, sestavíme z nich nějaký tvar, uvidíme jaký. Zatím to nazýváme pouze tvarem," dodává.

Ján Hyža se snažil vybírat z jiných než známých muzikálů, ale úplně se podle svých slov těm slavným také nevyhnul. Jde například o muzikály *Pokrevní bratři* (William Russell, 1983), *Rent* (Jonathan Larson, 1994) a *Vlasy* (Galt MacDermot, 1967).

A jak seminář zatím probíhá? "Z mého hlediska je to zatím velmi dobré. Nevidím sice lidem do hlav, ale atmosféra je velmi příjemná a za dva dny jsme udělali opravdu hodně práce. Myslím, že seminář je nabitý pracovní energií. A myslím si, že hudební výběr celkem dobře funguje. Je nastavený od nejjednodušších věcí až po ty nejtěžší. Tak, abychom se postupně dobrali i k těm nejsložitějším skladbám," objasňuje Hyža.

Do semináře dochází řada muzikantů, nabízí se tedy otázka, zda využijí své hudební vzdělání i na hronovském semináři. Dozvídáme se, že zatím své seminaristy dorovává na klavír lektor. "Vím však, že kluci mají s sebou kytary, takže časem začneme využívat i jejich vlastní doprovod. Možná použijeme i nějaký bodydrumming. Budeme tvořit rytmus na vlastním těle. A do toho budeme zpívat."

Nemuselo by být špatné to vidět, a tak další otázka směřuje na předváděčku. Bude nebo nebude? "Ještě jsem se frekventantů neptal. Uvidíme v nejbližších dnech, zda si budou chtít nějakou předváděčku udělat. Já bych chtěl, ale záleží to skutečně pouze na nich. Nepřiporavoval jsem si žádné konkrétní věci ani materiály. Celý seminář jsme začali debatou, co by se chtěli naučit. Co od semináře očekávají. Podle toho se snažím také seminář vést tak, aby byl pro seminaristy co nejužitečnější. V podstatě tvoříme program každý den podle toho, jaká je potřeba. Teď jsme přišli na to, že je zapotřebí se hlasům věnovat také individuálně. Vedle skupinové práce tedy do výuky zapojíme i v individuální části," říká lektor a mě hned napadá dotaz, zda je vůbec možné se tolika seminaristům v jednom týdnu věnovat i individuálně. "Na každého vyjde v tomto týdnu patnáct až dvacet minut. Není to mnoho, ale jinak bychom nestíhali další důležité věci. Ovšem i za těch patnáct až dvacet minut se dá poradit, odpovědět na otázky. Někdy i jedna informace dokáže velmi pomoci," věří svým svěřencům lektor.

A lze se za týden naučit zpívat? "Všichni už to umí, takže už pouze vylepšujeme to, co mají. Vypadá to tak, že se přihlásili sami muzikanti. Zatím to tak zní, nemohu si stěžovat. Atmosféra je velmi příjemná," končí náš rozhovor Ján Hyža.

Honza Švácha

Nápadně nenápadný Jaroslav Vondruška

Už jste letos asi byli v Sokolovně, že? Tak jste si asi také všimli poutače, který vás vítá v SÁLE JAROSLAVA VONDRUŠKY. A mnohým možná svitlo, že je to od festivalových techniků trochu bolavé, ale i láskyplné vzpomínkové gesto. Chtěli jsme tím říct, že tenhle hrací prostor byl v posledních festivalových letech královstvím úžasného kluka, vynikajícího osvětlovače a kamaráda Jardy Vondrušky. Je fakt velké AU, když si musíme připustit ten minulý čas. Jára totiž letos v pozdním jaru, a ve svých nejlepších letech, odešel. My si myslíme, že přímo do osvětlovačského nebe.

Zpráva o Jardíkově odchodu nás všechny zasáhla 3. dubna tohoto roku.

Tyto řádky vznikají ve velké šatně Jiráskova divadla, kde se každé festivalové ráno a pak pozdě v noci scházíme. My, technici, zvukaři, osvětlovači a pomocníci, kteří jsou každoročně v podstatě neviditelnou součástí téhle přehlídky.

Shodli jsme se, že vlastně ani nevíme, kdo z nás se kdy s Jardou Vondruškou potkal poprvé. Vlastně to zalil takový ten pocit, že se známe odjakživa. Každý z nás má na Járu své vzpomínky, ale společně a jednohlasně se shodujeme, že byl takovým nápadně nenápadným fenoménem. Hodně toho věděl a přitom nepotřeboval, aby to o něm věděli jiní.

Nápadný byl svou prostorovou výrazností. Ale to se na divadle hodí... A co legrace jsme si díky jeho figuře užili. Byl to chlap jako hora.

Nenápadný pak byl při práci, kterou dělal „jakoby nic“. Přitom se ale přepečlivě a vlídně věnoval každému souboru. O svícení věděl víc, než byl ochotný přiznat, a vždycky, za každou cenu, hledal způsob, jak inscenacím pomoci.

Nenápadný byl, i když se rodily kulišárny, které do každého dobrého kolektivu patří. Takže Pavel Hurych asi jen těžko zapomene na to, když našel svoje auto, zabalené jako dárek ve smršťovací fólii. U toho Jára samozřejmě nechyběl. Pavel Lelek byl zase svědkem jeho vytříbeného smyslu pro humor, když sledoval scénu, při které malé děvčátko přišlo do šatny, kde Jára zrovna něco dobrého baštil a ustrašeně se ptalo maminky, jak to, že je ten pán tak tlustý? Jára se na dívčenko bezelstně usmál a s plnou pusou pravil: „To je proto, že žeru malý děti...“ A přitom moc dobře víme, že ještě raději měl ráno „kakajíčko do půllitříčku“, k svačině tlačenku s hořčicí a večer po šichtě pak kávovou Kahlúu s vodkou a smetanou.

Stejně jako veselou společnost a něco dobrého na zub, pak miloval svět divadla. V něm sice zářil, ale vždy zpoza technického pultu. Tím byl nezbytnou oporou nejen divadelníkům na přehlídkách, ale také u svého domovského souboru Vojan v Libici nad Cidlinou. A pak měl ještě moc rád muziku. Byl členem a zvukařem kolínských kapel Zavětrém. Tady v Hronově taky vzniklo přátelské pouto s šansonovými 6 NaChodníku. Moc smutné tedy bylo poslední loučení v Poděbradech, kde sice Jára byl v záři reflektorů, obě kapely mu hrály na poslední cestu a kamarádi ze všech divadelních koutů mu přišli vzdát hold. Ale neznamená to, že by se s touhle derniérou smířili.

A minimálně za ty, kteří kdy s Jardou spolupracovali v Hronově, upřímně říkáme, že: „Jára Vondruška je NAVŽDY V NAŠICH SRDCÍCH!“

Za kolektiv techniků JH Lucie Peterková

Co znamená nové logo Jiráskova Hronova?

Změna je život a Jiráskův Hronov tak má od letošního ročníku nový vizuální styl. Jeho autorem je Jan Jiskra, který se svým návrhem zvítězil ve veřejné soutěži. Nejviditelnější částí stylu je nové logo, se kterým se v Hronově setkáváte na každém kroku. Víte, co vyjadřuje? Tady je vysvětlení přímo od autora:

„Logo sestává z obrazového znaku a logotypu. Obrazový znak je složen z devíti jednoduchých piktogramů, uzavřených do linkového rámečku. Jednotlivé piktogramy mají vztah k festivalu a jeho náplni – (zleva doprava, odshora dolů):

veselohra / jeviště / pohyb (tanec, akce, atd.)

kužel reflektoru / lokace (umístění v rámci města) / kulisy

iniciála H / drama / prostor (náměstí, město)

Jiráskův Hronov

Popis – vysvětlení piktogramů

veselohra / jeviště / pohyb (tanec, akce, atd.)

kužel reflektoru / lokace (umístění v rámci města) / kulisy

iniciála H / drama / prostor (náměstí, město).

Jiráskův Hronov

Obrazový znak se tak stává grafickou transkripcí náplně festivalu a jeho jednotlivé piktogramy lze samostatně aplikovat podle potřeby v rámci jednotného vizuálního stylu JH. Počet piktogramů může být libovolně rozšířit tak, že vznikne grafická tapeta sloužící jako podtisk nebo výzdobný prvek. „

Sponzoři 88. Jiráskova Hronova

Generální partner festivalu

Wikov MGI a.s.

Sponzoři festivalu:

Eurovia CS, a.s.

DEMP-HOLDING s.r.o.

Marius Pedersen, a.s.

STRABAG a.s.

Coroll s.r.o.

MATEX HK, s.r.o.

Petr Maršálek, provádění staveb, Náchod

Office Space Trutnov s.r.o.

Saar Gummi Czech s.r.o.

MADOS MT s.r.o.

SOVIS CZ, a.s.

Trelleborg Sealing Solutions Czech s.r.o.

TSR Czech Republic s.r.o.

Vodovody a kanalizace Náchod, a.s.

Kafekára

Internet2 s.r.o.

DLNK s.r.o.

INS spol. s r. o.

Hašpl a.s.

PRIMÁTOR a.s.

VEBA, textilní závody a.s.

Ráj piva Hronov s.r.o.

Pekařství „U Zvonu“ Náchod

BEZEDOS s.r.o.

Mediální partneři:

Youradio

Český rozhlas Hradec Králové

Informuji.cz

Náchodský SWING

KRÁTCE

Ztráty a nálezy

Ztratila se pětistovka. Poznávací znamení: Božena Němcová. Prosíme nálezce o zprávu na telefon 603 889 685. Nálezné 10 %. Děkujeme. Soubor Honzy Brůčka.

Funus ve fundusu

Divadlo v Boudě sice za sebou má devadesátiletou historii, soubor ale i přes své úctyhodné stáří nepracuje s *funusem*, jak jsme uvedli v druhém čísle zpravodaje, nýbrž s *fundusem*. Za předčasné uložení marionet k poslednímu odpočinku se souboru omlouváme.

Divadlo není psina

V hronovských divadelních sálech se rozmohl čtyřnohý nešvar. Kupříkladu na představení do stanu za Radnicí si někteří diváci vodí psy, kteří se poté snaží v inscenacích hlasitě získat aspoň malý štěk. A není to jen nešvar divácký, proslýchá se, že nejlepší chlupatý přítel jednoho nejmenovaného souboru též při stavbě scény vážně znecitl jisté hronovské jeviště. Respektujte, prosím, že divadla i divadelní stany jsou v Hronově bezepsým prostředním, žádají organizátoři.

Pozvánka na přednášku

Městská knihovna Egona Hostovského zve na přednášku Zákulisí tvorby a inscenační praxe dramatických děl Karla Čapka, která se uskuteční v pondělí 6. srpna od 17:00. Přednášet bude Mgr. Hasan Zahirović, PhD., pedagog Slezské univerzity v Opavě a člen Společnosti bratří Čapků.

Vyrobeno v Hronově

V informačním centru v Radnici můžete zhlédnout prezentaci tvorby hronovských řemeslníků a výtvarníků a také si jejich výtvořiny případně zakoupit. Vystavují zde Lýdie Birkeová-Mrázová (šité dekorace), Hana Rummelová (kresba a malba), Kateřina Smutná (drátované objekty), Bohuslava Winterová (keramika) a Hana Zimmerová (oděvy).

Chytila jsem na pasece Bergmana

Taxi!

Jak si objednat festivalový taxík? Kontakty a jízdní řády najdete na adrese v níže uvedeném QR kódu:

Kde se v Hronově Shakesbeer: Othello „zchladit“

Drtí vás strach z předpovědi počasí? Vedrem nemůžete spát? Potřebujete zchladit? Pak pro vás je tato rubrika!

Dnes jsme zamířili na brouzdaliště v parku.

Na otužování se musí pracovat děti neděti.

A každý uplaval tolik temp, kolik zvládl...

Čtyři ženy udělaly čtyři tempa.

Malota se svými novými kamarády: šest temp.

Kunclovi bylo brouzdaliště málo.
Na dně bazénu v parku zvládl 600 temp.

Britský divadelní pivovar plánuje expanzi i do České republiky, a my vám proto představujeme ty nejzajímavější pivní speciály, které nabízí. Prvním na řadě je pivo Othello, distribuované se sloganem *Black is the new black*.

Druh:

Černé pivo typu stout

Barva:

Černá, blízka mourovi, kalná

Pěna:

Bílá a vzdušná. Rychle dokáže vypěnit.

Vůně:

Z počátku silná, až mocná. Neochvějná. Základní linka se však pomalu vytrácí a začne být cítit zatuchlina.

Chuť a říz:

Při prvních doušcích se zdá, že toto pivo budete milovat. Na jednu stranu sladké, na druhou silné a nepoddajné. Jste ochotni mu věnovat veškeré své chuťové buňky. Ono však, při dalších doušcích, přestane naslouchat, vzepře se a spojení je nezvratně přerušeno. Chuť se promění a zhořkne. Říz je až brutální. Nakonec se dostaví škrtivý pocit v hrdle.

Dárek:

Ke každému balení běloskvoucí multifunkční šátek zdarma!

Vít Malota

Velká detektivní soutěž u příležitosti 100. výročí založení republiky

ODHALENÍ:

“Chytila jsem na pasece Bergmana,” zajásala ve svém e-mailu Kristýna Šestáková, zaslala selfie a potvrdila tím své zásadní, ale především přesné odhalení pachatele v případě Muž s tyčí (byl jím Aleš Bergman). Právně jí tudíž patří odměna ve formě pytlíku bonbonů dle vlastního výběru. Další pachatel byl dopaden a téměř vzápětí se objevila na scéně nebezpečná pachatelka:

3. kolo: Destiny's daughter

Speciální kriminální Útvar pro divadlo (ÚD) vyhlašuje celohronovské pátrání po nebezpečné divadelní pachatelce, která je stíhána pro trestný čin sériového bránění spánku. Zmíněná žena využívá přirozeně luzného zjevu ke zdržování herců, režisérů, techniků, scénáristů, a dokonce i normálních lidí při cestě na zasloužené lože. Za pomoci dřevěno-drátěného mučícího nástroje a hlasu Sirény poutá pozornost oběti takovým způsobem, že postižený(ná) raději zemře na stole, než by odešel/odešla na kutě.

Sprostá podezřelá je zhruba 170 centimetrů vysoká, má dlouhé vlasy a nemá ani řídký vous. Třebaže si příliš nezakládá na svém zjevu, svým vzhledem a la nestříhaná Marilyn dokáže zaujmout na první pohled. V dobách své poctivosti a hudební neposkvrněnosti získala doktorský titul, který bez ostychu používá k obluzení svých obětí. Pokud se nepohybuje ve svém přirozeném revíru (na festivalech a pódii) skrývá se zákeřně za prověřenou maskou učitelky. Vydrží nespát několik dní, což z ní činí skutečně nebezpečného sériového pachatele.

Na dopadení tohoto individua je vysáána odměna v podobě sklenky rumu dle výběru teatrokomisaře.

Pozor: Pachatele je možné zatknout pouze mezi 19. a 21. hodinou večerní.

Teatrokomisař Jan Švácha

Pravidla:

Každý den vyjde ve Zpravodaji ne příliš kvalitní fotografie pachatele zločinu proti divadlu. K fotografii bude vždy několik indicií, podle kterých bude možné dotyčnou osobu identifikovat. Detektivové mají za úkol pachatele najít a zatknout v přesně stanovenou dobu (vyloučí se tím možnost zatčení během představení, bude možné způsobit skandál např. na oficiálním jednání či semináři).

Zatčení probíhá tímto způsobem: Detektiv položí pachateli ruku ze zadu na pravé rameno a hlasitě řekne: „Máte právo nevypovídat, ale je vám to prd platné. Jste zatčen!“ Pak si s pachatelem vyfotí selfie, aby měl důkaz o úspěšné akci a pošle snímek do redakce na e-mail jhzpravodaj@gmail.com. Do předmětu své zprávy napíše heslo “DOPADENÍ”.

Pozor: pachatel není nikterak domluven s pořadateli hry a o honu obvykle nic netuší!

V případě justičního omylu se hráč své nevinné oběti druhý den (až bude zveřejněn správný pachatel) omluví a zaplatí pytlík bonbónů nebo panáka Republiky (dle volby obviněného).

První tři úspěšní detektivové budou každý den odměněni a zveřejněni. Celkový vítěz (nejvíc chycených pachatelů) získá v průběhu posledního pátku fotografii redakce a flašku Republiky.

Redakce 88. Jiráskova Hronova 2018:

Redakce: Jana Soprová, Jan Švácha, Vít Malota, Martin Rumler, Petr „Klarin“ Klár (recenze), Ivo Kristián Kubák (recenze), Ivo Mičkal (foto), Martin Kuncl (grafika a zlom), David Slížek (šéfredaktor)

Neprošlo jazykovou korekturou.

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.eu>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com